

Sb., změnilo v § 7 ustanovení § 15 zákona č. 204/1932 Sb. o snížení státních odpočivných (zaopatřovacích) platů z důvodu, že poživatel takového odpočivného (zaopatřovacího) platu má vedle něho ještě jiný stálý výdělečný příjem, podrobený dani důchodové, a ustanovilo v § 16 odst. 1 posl. větě, že pro opatření provedené podle § 7 tohoto vlád. nař. platí ustanovení § 20 zákona č. 204/1932 Sb., kterým byla upravena kompetence k provádění některých opatření, zejména též k opatření onoho snížení odpočivných platů podle § 15 téhož zákona.

Jak nss vyslovil a odůvodnil již v nálezu ze 14. března 1936 č. j. 20.178/35 (Boh. A 12.330/36), není rozhodnutí gen. fin. ředitelství v Bratislavě o snížení odpočivných platů vydané na základě § 20 zákona č. 204/1932 Sb. rozhodnutím konečným. Na právním názoru vysloveném v tomto nálezu setrvává nss i v případě st-lově, nemaje důvodu, proč by se od něho měl uchýliti, a odkazuje proto podle § 44 jedn. řádu na bližší odůvodnění cit. nálezu. V důsledku § 16 odst. 1 posl. věty vlád. nař. č. 252/1933 Sb. není pak ovšem rozhodnutí gen. fin. ředitelství v Bratislavě konečným, ani pokud rozhoduje podle § 20 zákona č. 204/1932 Sb. o opatření podle § 7 onoho vlád. nař.

Není-li však rozhodnutí gen. fin. ředitelství v Bratislavě v daném případě výrokem poslední přípustné stolice správní, je stížnost proti takovému rozhodnutí podaná přímo k nss podle ustanovení § 5 zákona č. 36/1876 ř. z. o ss vlastně nepřipustnou a měla by býti proto odmítnuta. Ježto však st-l byl na tuto nesprávnou cestu sveden poučením o opravném prostředku, obsaženým v nař. rozhodnutí, v němž rozhodnutí gen. fin. ředitelství bylo označeno za konečné, bylo pro tuto podstatnou vadu řízení podle § 6 zákona o ss nař. rozhodnutí zrušiti, aniž se mohl nss zabývatí věcnými námitkami stížnosti. Bude proto na žal. úřadu, aby st-li vydal a doručil nové rozhodnutí, opatřené správným poučením o opravném prostředku.

### Č. 12.533.

**Pojišťovací právo:** \* Zaměstnavatele, který poslední pracovní poměr řádně přihlásil, dodatečně však a po pojistném případě ohlásí zaměstnání, kterým se doplňuje doba potřebná pro poskytnutí dávek v mateřství podle § 104 bodu b) zákona čís. 221/24 Sb. ve znění zák. č. 184/28 Sb., nestihají následky § 20 odst. 2 cit. zákona.

(Nález z 3. října 1936 č. 16.106/34.)

V ě c: Okr. nem. pojišťovna v Bratislavě proti rozh. zem. úřadu v Bratislavě z 5. března 1934 o náhradě podpůrného nákladu.

V ý r o k: S t í ž n o s t s e z a m í t á p r o b e z d ů v o d n o s t.

D ů v o d y: Platebním výměrem z 10. dubna 1933 uložila okr. nem. pojišťovna v Bratislavě Janu G., hospodáři ve Verekní, podle § 20 odst. 2 zákona č. 221/1924 Sb. ve znění zákona č. 184/1928 Sb., aby zaplatil náklad na dávky poskytnuté Marii S., která následkem pojistného případu nastalého 7. ledna 1933 byla podporována v mateřství do



3. dubna 1933, byla však, pokud jde o zaměstnání 30. května 1932 a 21. listopadu 1932, přihlášena opožděně až 24. ledna 1933.

Zem. úřad v Bratislavě nař. rozhodnutím v pořadu stolic zprostil Jana G. od požadované náhrady, zrušiv platební výměr s tímto odůvodněním: Nesporné jest, že Marie S. onemocněla 7. ledna 1933. Tato nastoupila službu jako nádenice u Jana G. 5. prosince 1932 a byla přihlášena přihláškou podanou dle záznamu na této přihlášce na poštu 10. prosince 1932 s určením pro okr. nem. pojišťovnu v Bratislavě, ke které podle záznamu pojišťovny došla 12. prosince 1932. Přihláška byla tedy podána včas. Poukazuje se na § 194. Ostatně i tak přihláška tato došla k pojišťovně před onemocněním Marie S., které nastalo nesporně 7. ledna 1933. Zaměstnavatel tedy není povinen k náhradě nemocenského nákladu za Marii S., neboť přihláška byla podána včas a před onemocněním. Nárok na nemocenské ošetření měla pojištěnka proti pojišťovně z tohoto posledního zaměstnání u odvolatele, které trvalo až do 5. ledna 1933, neboť onemocněla v ochranné lhůtě stanovené § 97 odst. 5 nov. zákona č. 221/1924 Sb. A poněvadž odvolatel splnil povinnost uloženou mu § 17 nov. zákona č. 221/1924 Sb., nemá pojišťovna regresní nárok proti němu. Pokud odvolatel dodatečně přihlásil Marii S. za dny 30. května a 21. listopadu 1932, může se jednat jen o případné nenáležitě přihlášení z dřívějších pracovních poměrů mezi odvolatelem a Marií S. Novela č. 184/1928 Sb. omezila náhradní povinnost v případě přihlášek učiněných nenáležitým způsobem jen na přihlášku obsahující nižší mzdu.

Na toto rozhodnutí si stěžuje okr. nem. pojišťovna v Bratislavě, navrhuje jeho zrušení pro nezákonnost.

Stížnost vznáší na spor otázku, zdali jsou dány předpoklady § 20 odst. 2 zákona č. 221/1924 Sb. ve znění zákona č. 184/1928 Sb., jestliže zaměstnavatel, i když poslední pracovní poměr řádně přihlásil, avšak dodatečně a po pojistném případě ohlásí dřívější zaměstnání, kterým se doplňuje doba potřebná pro poskytnutí dávek v mateřství podle § 104 bodu b) cit. zákona, jenž připouští ustanovení stanov, že těhotným a šestinedělkám je poskytnouti dávky podle § 95 II. č. 2 a 3 jen tenkrát, byly-li za posledních dvanáct měsíců před porodem aspoň 6 měsíců povinně pojištěny. Stížnost, jež odpovídá na tuto otázku kladně, dovozuje, že Marie S. v době 12 měsíců před pojistným případem, jenž nastal 5. ledna 1933, získala jen 179 dnů členství, teprve 24. ledna 1933, tedy po pojistném případě a opožděně, přihlásil Jan G. Marii S. na dny 30. května a 21. listopadu 1932, čímž získala potřebný počet dní, a následkem toho musily jí býti vyplaceny dávky podle § 95 II. č. 2 a 3. Třebas nepřipíná § 7 cit. zákona vznik nem. pojištění a nároky k přihlášce, je prý jisto, že skutečnosti týkající se trvání pojištění mají vliv na dávky, tyto rozhodné skutečnosti mají býti nem. pojišťovně včas hlášeny pod sankcí odstavce 2 § 20, stejně i zvláštní podmínky (potřeba 180denního členství), které odůvodňují nárok, jen když trvají a dají se zjistiti, a má sankce § 20 odst. 2 i tu místa, jestliže rozhodující okolnosti, mající vliv na nárok, byly pojišťovně ohlášeny po



uplatnění nároku a po době šestidenní. Tento názor stížnosti nemůže nss sdíleti.

Podle § 20 odst. 2, kteréžto ustanovení je právním pramenem pro posouzení sporné otázky, je zaměstnavatel povinen nahraditi nem. pojišťovně náklad za dávky, jež pojišťovna učinila podle ustanovení zákona nebo stanov, jestliže pojištěnce nepřihlásil buď vůbec nebo jej přihlásil po uplynutí lhůty uvedené v § 17 teprve, když nastal pojistný případ. V dalším pak stanoví náhradní závazek zaměstnavatele, jenž přihlásil nižší mzdu nebo neohlásil změnu mzdy.

Podle zjištění žal. úřadu, stížností nepopřené, nastoupila Marie S. u Jana G. povinně pojištěné zaměstnání jako nádenice 5. prosince 1932, byla přihlášena 10. prosince 1932, tedy během zákonné přihlašovací lhůty § 17. Než potom žal. úřad právem vyslovil, že Jan G. dávky poskytnuté pojišťovnou v důsledku tohoto pojistného poměru není povinen hraditi, ježto na něho nedopadá cit. § 20 odst. 2. Předpis ten, jak zřejmo z jeho doslovu, neobsahuje ustanovení, které do něho vkládá stížnost, t. j. že jeho sankce má i tu místo, jestliže rozhodující okolnosti pro nárok pojištěnky podle § 104 bod b) byly nem. pojišťovně ohlášeny až po uplatnění nároku a po uplynutí přihlašovací lhůty § 17.

Abstrahujíc od toho, zda existuje takováto všeobecná povinnost pozdějšího zaměstnavatele, aby v případě mateřství pojištěnky oznamoval nem. pojišťovně data potřebná pro nárok pojištěnky na dávky cit. § 104, neobsahuje shora uvedený § 20 odstavec 2 žádného předpisu, který by opominutí takového hlášení stavěl na roveň případům zde uvedeným, totiž že zaměstnavatel nepřihlásil pojištěnce buď vůbec nebo jej přihlásil po uplynutí lhůty § 17 teprve, když nastal pojistný případ, nebo přihlásil nižší mzdu a neohlásil její zvýšení, jež mají na mysli jediné přihlášku pojištěnce podle § 17 a hlášení změny mzdy. Opominutí jiného hlášení citovaný § 20 nestihá sankcí zde uvedenou.

Jest ovšem pravda, že týž zaměstnavatel dřívejší dvě jednodenní zaměstnání Marie S. dne 30. května a 21. listopadu 1932 svého času stěžující si pojišťovně nepřihlásil a učinil tak teprve 24. ledna 1933, a že teprve započtením tohoto dřívejšího zaměstnání pojištěnka získala dobu potřebnou k uplatnění nároku na dávky § 95 II. č. 2 a 3. Že by však důsledkem těchto dřívejších pojistných poměrů vznikl stěžující si pojišťovně nárok na náhradu předmětného podpůrného nákladu, toho stížnost již netvrdí, ač platební výměr shora citovaný odůvodnila tím, že zmíněná dvě dřívejší zaměstnání byla přihlášena opožděně; stížnost je si patrně vědoma, že nárok na předmětné dávky Marii S. nepřislušel již v důsledku dřívejších pracovních poměrů, jež skončily 30. května, resp. 21. prosince 1932, nýbrž že jej může odvozovati jediné z posledního zaměstnání před pojistným případem.

Bylo proto stížnost zamítnouti pro bezdůvodnost, aniž se nss musil zabývatí jejími vývody proti tomu, že žal. úřad dodatečné přihlášení Marie S. za dny 30. května a 21. listopadu 1932 kvalifikuje za nenáležitě přihlášení, které podle novel. zákona č. 221/1924 Sb. již nemůže odů-



vodniti náhradní závazek podle § 20, a dále výtkou, že žal. úřad v nař. rozhodnutí nerozlišuje mezi dávkami podle § 95 II. č. 1 a dávkami podle téhož paragrafu č. 2 a 3.

### Č. 12.534.

**Pojišťovací právo. — Řízení správní. — Řízení před nss:** Jestliže strana v odvolací lhůtě jen oznámila odvolání proti výměru úraz. pojišťovny, vyhrazujíc si jeho provedení pro dobu pozdější, provedla však odvolání až po uplynutí odvolací lhůty, měl odvolací úřad, nepouštěje se do věcné stránky sporu, zamítnouti ono oznámené odvolání a odmítnouti odvolání provedené pozdě. Jestliže zamítl odvolání z věcných důvodů, neporušil subjektivního práva strany.

(Nález z 3. října 1936 č. 21.506/34.)

**Věc:** Firma Max Berl a synové v Bruntále proti rozh. zem. úřadu v Brně z 18. února 1932, doplněnému rozh. z 16. května 1934, o úrazovém pojištění.

**Výrok:** Stížnost se zamítá pro bezdůvodnost.

**Důvody:** Výměrem z 11. září 1930 předepsala úraz. pojišťovna dělnická v Brně stěžující si firmě doplatek k úrazovým pojistným příspěvkům z podniku »Kácení dříví a jeho doprava, otesání v lese, nakládání stavebního dříví a kulatiny« za období 1927/II až 1930/I.

Podáním ze 7. října 1930 oznámila stěžující si firma zem. úřadu v Brně, že proti právě uvedenému výměru podává včas odvolání a poznamenává, že výměr byl vydán v Brně 11. září 1930 a stěžující si firmě byl doručen 23. září 1930. Odvolací vývody budou podány dodatečně právním zástupcem Drem Arturem V. v Opavě. Odvolání bylo pak provedeno podáním z 11. října 1930 předloženým přímo zem. úřadu v Brně 14. října 1930.

Rozhodnutím z 18. února 1932 zem. úřad v Brně odvolání zamítl z důvodů věcných. Toto rozhodnutí bylo výměrem zem. úřadu z 16. května 1934 prohlášeno za konečné.

O stížnosti do rozhodnutí zem. úřadu uvažil nss:

Ve svém podání ze 7. října 1930 doznala stěžující si firma sama, že výměr úrazové pojišťovny dělnické z 11. září 1930 byl jí doručen 23. září 1930. Plynula tedy stěžující si firmě lhůta k odvolání z onoho výměru od právě uvedeného dne, lhůta ta pak činí podle § 23 úraz. zákona 14 dní, jak o tom také byla stěžující si firma ve výměru pojišťovny poučena.

Ve lhůtě 14 dní ode dne 23. září 1930 vznesla stěžující si firma k žal. úřadu jedině ono uvedené podání ze 7. října 1930 oznamující prostě, že proti výměru úraz. pojišťovny podává stěžující si firma odvolání a že odvolací vývody budou podány dodatečně.

Šlo tu tedy jen o oznámení odvolání, jehož provedení si vyhradila stěžující si firma pro dobu pozdější. To pak učinila podáním z 11. října 1930, presentovaným u zem. úřadu v Brně dne 14. října 1930, tedy již po uplynutí odvolací lhůty.